

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΤΟ ΠΕΡΙ ΓΕΛΩΤΟΣ ΚΡΑΤΟΣ

Μερικές ζητιάνες σου λένε και την μοίρα, τάχα σαν αντίδωρο ή πληρωμή για την ελεημοσύνη που θέλουν να τις δώσεις. Κι αν δεν δεχθείς καλοθεληματικά την «συναλλαγή» αρχίζουν τις κατάρες.

Η νέα Καθεστωτική Κυβέρνηση έτσι συμπεριφέρεται. Επαιτεί από Εταίρους και Θεσμούς. Δίνει μαθήματα για το «Ευρωπαϊκό Όραμα». Και απειλεί με χάος αν δεν της κάνουν την χάρη και δεν πάρει ελεημοσύνη.

Ο ολοκληρωτικός εξευτελισμός για την χώρα. Η απόλυτη ταπείνωση για τον Λαό. Τον Ελληνισμό δεν τον φθάνουν οι μωροί.

Και κάτι όμως χειρότερο.

Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος δεν έχει στρατηγική. Δεν φτιάχνει πρόγραμμα. Κοροϊδεύει. Η θολούρα που δείχνει δεν κρύβει στρατηγική. Απλά είναι ό,τι φαίνεται, κρύβει αυτό που δείχνει: σύγχυση και κουτοπονηριά.

Σύγχυση και κουτοπονηριά είναι ένας ωμός εκβιασμός που εξαπολύει υπονοώντας τον.

Απειλεί με το να καταστρέψει την χώρα.

Απειλεί τις Ξένες Δυνάμεις και απειλεί την Κοινωνία με την δημιουργία πραγματικής ανθρωπιστικής κρίσης στην Ελλάδα.

Γι αυτό κωλυσιεργεί με τους έξω.

Δεν διαπραγματεύεται. Γιατί απλούστατα δεν υπάρχει δυνατότητα ουσιαστικής διαπραγμάτευσης, πέρα από λογαριασμούς ισοδυνάμων μέτρων.

Στην πραγματικότητα υπάρχουν δύο δρόμοι για την χώρα, εκ των οποίων ο ένας είναι ολέθριος. Δεν είναι νοητός σαν το Μη Ον του Παρμενίδη. Αυτός είναι ο Δρόμος του Ευρώ. Ο άλλος είναι ο μόνος σωτήριος: το Εθνικό Νόμισμα. Με ότι το καθένα από αυτά συνεπάγεται.

Συμβιβασμός ανάμεσα στους δυο δρόμους δεν γίνεται: ή ο ένας ή ο άλλος – και όχι το Ευρώ. Συμβιβασμός εδώ αντιστοιχεί στην κατάσταση αυτών που βάζουν το Είναι και το Δεν Είναι μαζί, χωρίς να συνειδητοποιούν την αντίφαση. Ο συμβιβασμός εκφράζει την αμηχανία τους. Είναι η φαντασιακή οδός,

ἦν δὴ βροτοὶ εἰδότες οὐδὲν

πλάττονται, δίκρανοι. ἀμηχανίη γὰρ ἐν αὐτῶν

στήθεσιν ἰθύνει πλακτὸν νόον. οἱ δὲ φοροῦνται

κωφοὶ ὁμῶς τυφλοὶ τε, τεθηπότες, ἄκριτα φύλα,

οἷς τὸ πέλειν τε καὶ οὐκ εἶναι ταὐτὸν νενόμισται

κοῦ ταὐτόν, πάντων δὲ παλίντροπὸς ἐστὶ κέλευθος.

Παρμενίδης, DK28 B6.4-9

[... σε αυτήν που οι θνητοί, αγνοώντας τα πάντα,
περιπλανώνται, οι διχόγνωμοι - γιατί η αμηχανία
στα στήθη τους κατευθύνει πλανεμένο μυαλό. κι αυτοί περιφέρονται

κουφοί όμοια και τυφλοί, χάσκοντας, φυλές χωρίς κρίση,
 τέτοιοι που νομίζουν ότι το είναι και το μη-είναι ταυτίζονται
 και δεν ταυτίζονται, και ότι για όλα τα πράγματα υπάρχει

περιτρεπόμενος δρόμος αντίθετων κατευθύνσεων.]

Η Ευρωζώνη είναι νομισματική ένωση ανεξαρτήτων και κυρίαρχων κρατών, όχι το εθνικό νόμισμα κάποιου φανταστικού κράτους. Και είναι μια τέτοια ένωση σε ένα έντονα ανταγωνιστικό διεθνές περιβάλλον όπου οι κατανομές ισχύος μεταβάλλονται συνεχώς. Από αυτό το διπλό ουσιώδες γεγονός απορρέουν οι οικονομικοί κανόνες της Ευρωζώνης: δημοσιονομική πειθαρχία και βιωσιμότητα του χρέους για κάθε χώρα-μέλος, χωρίς χρεωκοπία. Το κάθε κράτος-μέλος είναι υπεύθυνο για την λειτουργικότητα της συμμετοχής του στην Ευρωζώνη. Η νομισματική ένωση δεν είναι ένωση μεταφοράς και αναδιανομής πόρων μεταξύ των χωρών-μελών. «Να μας πληρώνετε για να αγοράζουμε από σας», δεν είναι σύνθημα που πιάνει στον νέο αιώνα.

Το πλαίσιο λοιπόν οποιασδήποτε «διαπραγμάτευσης» Ελλάδας – Εταίρων Ευρωζώνης προσδιορίζεται ασφυκτικά από αυτήν την αντικειμενική πραγματικότητα. **Η «λιτότητα» και η «προσαρμογή» και η «εσωτερική υποτίμηση» δεν επιβλήθηκαν ούτε τυχαία ούτε ελαφρά ούτε από κακή διάθεση ούτε καν από κακό υπολογισμό.**

Από το άλλο μέρος, το πώς επιτυγχάνει κάθε χώρα να ικανοποιήσει τους αναγκαίους όρους συμμετοχής της στην Ευρωζώνη είναι κατά βάση δική της υπόθεση, στην οποία συμβολική μόνο βοήθεια μπορούν τελικά να προσφέρουν οι εταίροι.

Όπως και δική της υπόθεση είναι να κρίνει αν την συμφέρει ή δεν την συμφέρει η συμμετοχή της σε αυτήν. Οποιαδήποτε στιγμή θελήσει μπορεί να μεθοδεύσει την συντεταγμένη έξοδό της από την λέσχη.

Κανένα βαρύ πρόβλημα. Είναι θέμα τεχνικό.

Και καμιά ανάγκη ρήξης.

Αντίθετα, εύκολος είναι ο τρόπος μεθοδικής και ελεγχόμενης μεταβολής νομίσματος, σε συνεννόηση με τους Εταίρους και τους θεσμούς.

Εφ' όσον δεν την συμφέρει να μείνει, οι Εταίροι θα προσφέρουν κάθε διευκόλυνση για την ομαλή έξοδό της. Και αυτή και αυτοί απελευθερώνονται από ένα μείζον βάρος, που για αυτούς μπορεί να είναι διαχειρίσιμο, αλλά για την εγκλωβισμένη χώρα είναι βράχος Ταντάλειος.

Τόσο απλά.

Όλα τα άλλα είναι εκ του πονηρού.

Και το πονηρό είναι προφανές, όσο μελάνι και να χύσει η Σουπιά.

Το Καθεστώς στην Ελλάδα θέλει να κρατηθεί η χώρα με νύχια και με δόντια στην Ευρωζώνη. Αυτό ως όρος δικής του επιβίωσης μέσα στον ιδιαίτερο ολιγαρχικό καπιταλισμό που έχει επιβάλλει στην χώρα. Στον ανταγωνισμό δεν θα υπήρχε και θα είχαμε γλυτώσει από τα νύχια του. Ο μηχανισμός του είναι απλός: το καθεστώς της ολιγαρχίας ελέγχει την πολιτική εξουσία, και αυτή ελέγχει το «κράτος» μέσω ενός φεουδαρχικού, πελατειακού συστήματος. Κράτος με την σωστή έννοια του όρου βεβαίως δεν υπάρχει στην Ελλάδα. Νεοελληνικό «Κράτος» είναι ο μηχανισμός με τον οποίο το Καθεστώς ελέγχει χώρα και λαό.

Τα πολιτικά ενεργούμενα του Καθεστώτος κινούνται μέσα στα πλαίσια του επιβεβλημένου «ιδεολογικού» Ευρωπαϊσμού, και, πρακτικά, ενεργούν εν προκειμένω για την πάση θυσία διατήρηση της χώρας στην Ευρωζώνη. Βοηθιέται το Καθεστώς από όλη την πολύχρωμη Κουρελού των ηγετικών «ελίτ» της χώρας, δημιουργημάτων του, αναξίων τέκνων αναξίου πατρός, τα οποία έχουν μία και μόνη πίστη: τον Ευρωπαϊσμό.

Αλλά ο κόμπος έφθασε στο χτένι.

Παραμονή στην Ευρωζώνη σημαίνει πια (ας είναι καλά η ανταγωνιστική παγκοσμιοποίηση!) την απαιτητική συμμόρφωση στους απαραίτητους

κανόνες της. Και πώς να το διαχειριστούν αυτό τα πολιτικά ανδρείκελα του Καθεστώτος;

Πάνω στον βράχο αυτό συντρίβονται όλες οι συνηθισμένες και τετριμμένες τακτικές τους.

Έστησαν συστηματικά ένα σύστημα συστηματικής Φαυλοκρατίας και Αναξιοκρατίας. Κι αυτό δεν μπορεί να δουλέψει παρά μόνο με παρασιτισμό και επαιτεία. Ελάμβαναν πελατειακή προστασία από τις Ξένες Δυνάμεις και παρείχαν πελατειακή προστασία στους παντοειδείς εγκαθέτους τους εις βάρος του λαού και των αριστέων του λαού.

Τώρα οι έξω Προστάτες κόψαν την προστασία και δεν δίνουν ελεημοσύνη. Και ο Λαός οργίζεται με τα παράσιτα και περιγελά τους διεκπεραιωτές τους.

Και τι να κάνουν οι φαυλοπόνηροι;

Σοφίστηκαν «εξυπνάδα» άξια της αναξιότητά τους.

Θα προκαλέσουν χάος.

Ή μάλλον δεν θα κάνουν τίποτα: θα αφήσουν να δημιουργηθεί χάος.

Να η απειλή.

Όχι οι γεωπολιτικές και ενεργειακές μαλακές φαιδρότητες που λένε, ούτε η κατάρρευση της Ευρωζώνης, η αποδόμηση των ιδεολογιών, και η αποσταθεροποίηση του Ευρωπαϊκού και (γιατί όχι;) του Παγκόσμιου συστήματος, δεν είναι με αυτά που απειλούν οι μάγισσες και οι χαρτορίχτρες του Καθεστώτος.

Απλά υπονοούν ότι δεν θα συμφωνήσουν αλλά και δεν θα κάνουν τίποτα για συνεννοημένη διαφωνία. Αν δεν τους κάνουν το ελάχιστο χατήρι, απλούστατα δεν θα κάνουν τίποτα!

Στο δυστύχημα που κάποια στιγμή θα συμβεί εν τοιαύτη περιπτώσει, όλοι θα αναγκαστούν να πάρουν μέρος με κάποιο ρόλο διασώστη.

Και «λένε» με τον τρόπο τους λοιπόν στους ξένους ότι εκείνοι θα γλυτώσουν με λιγότερα αν τους κάνουν την χάρη τώρα πριν συμβεί το δυστύχημα.

Ότι τους είναι φθηνότερο να κρατήσουν την διασωλήνωση τώρα παρά να έχουν να αντιμετωπίσουν ανθρωπιστικό χάος σε μια Ευρωπαϊκή χώρα.

Το καθεστώς και τα ενεργούμενά του στέλνουν το μήνυμα ότι έχουν κολλήσει σαν βδέλλες, όπως στον λαό έτσι και στους εταίρους.

Και ότι εκείνοι θα αναγκαστούν να τους κηδεμονεύσουν και να δράσουν ως Προστάτες τους, είτε χωρίς ή με χάος.

Αυτή είναι όλη η πονηριά της σουπιάς και όλο το ζύγι της θολωμάρας της.

Βέβαια το υποψήφιο θύμα του τυχαίου δυστυχήματος θα είναι η Ελλάδα και ο Λαός. Αλλά τι σχέση έχει το Καθεστώς και το κατεστημένο του με αυτά; Αυτοί είναι πίθηκοι αναιδείς. Δηλαδή ούτε Έλληνες ούτε Ευρωπαίοι.

Γι αυτό είπα ότι χρησιμοποιούν την κοινωνία σαν το σακατεμένο ζητιανάκι. Παραδίπλα στέκεται ο επίσημος προαγωγός του.

Και τι θα κάνουμε Έλληνες και Ξένοι με αυτήν την αθλιότητα;

Δεν ξέρω για τους Ευρωπαίους – μπορεί να λογαριάσουν έξοδα. Αλλά και αυτό ευτυχώς είναι αμφίσημο!

Ξέρω πάντως για μας τους Έλληνες:

*χρή τὸ λέγειν τε νοεῖν τ' ἐὼν ἔμμεναι - ἔστι γὰρ εἶναι,
μηδὲν δ' οὐκ ἔστιν. τὰ σ' ἐγὼ φράζεσθαι ἄνωγα.*

Παρμενίδης, 28DK B6.1-2

[είναι ανάγκη να λέγεται και να νοείται ότι το ον είναι – γιατί αυτό

δύναται να είναι,

το δε μηδέν δεν είναι δυνατόν να είναι. αυτά εγώ σου επιβάλλω να

σκεφθείς βαθειά στις φρένες σου.]

τὸ δ' εὖ νικάτω.

31 Απριλίου 2015